

Александра Обрадовић рођена је 7. октобра 2003. године у Бечу. Од своје треће године живи у Србији, у Великом Селу (општина Мало Црниће).

Ученица је шестог разреда Основне школе „Ђура Јакшић“ у Топоници. Члан је Културно - уметничког друштва „Ђура Јакшић“ из Великог Села. Воли да пева изворне и етно песме. Обожава глуму – члан је Дечије позоришне групе у оквиру ОАП „Бранислав Нушић“ Мало Црниће.

Ово је њена прва збирка поезије.

ОСМЕХ У ОПАНКУ

АЛЕКСАНДРА ОБРАДОВИЋ

АЛЕКСАНДРА ОБРАДОВИЋ

ОСМЕХ У ОПАНКУ

Александра Обрадовић
ОСМЕХ У ОПАНКУ

Библиотека
ДЕЧЈИ КЊИЖЕВНИ КУТАК

Књига 2

У р е д н и к
Зорка Стојановић

Ликовни прилог на корицама:
Глишић Виолета, „Ој Србијо“ – уље на платну

Александра Обрадовић

ОСМЕХ У ОПАНКУ

Мало Црниће,
2015.

РЕЧ УРЕДНИКА

Велике напоре које библиотека „Србољуб Митић“ чини да би најмлађи читаоци разумели познату мисао Виктора Игоа, „Имао сам у животу јединог правога и искренога пријатеља: књигу“, дају видљиве резултате.

Знатно је повећан број корисника библиотеке, када су деца у питању, а самим тим повећана је и њихова љубав према писању и лепо казаној речи. У едицији „Дечји књижевни кутак“, у оквиру издавачке делатности Библиотеке, ово је друга књига, коју је написало дете.

Прва књига је Зборник дечјих књижевних радова, у којој су објављени награђени радови на дечјем књижевном конкурсима Див Стигу, који библиотека „Србољуб Митић“ расписује већ десет година, у оквиру обележавања Дана библиотеке.

У Зборнику је и награђена песма Александра Обрадовић „Пролеће“, ученице Основне школе „Ђура Јакшић“ у Топоници. Била је тада пети разреда. За време распуста, Александра је писала, преносила своја осећања на папир, а онда све песме покупила и донела код мене да

погледам, Једноставно и храбро је рекла: „Желим да и ја будем песник. Хоћу да имам књигу, и то књигу песама. На моје питање, зашто баш књигу песама, брзо је одговорила. „Зато кад се изражавам прозно, осећам се грозно...“

Нисам очекивала такав одговор, посебно не од Александре Обрадовић, коју знам као тиху, повучену, стидљиву девојчицу (тако се понашала у библиотеци). Изненађење је било још веће, јер сам знала да је активни члан Културно уметничког друштва – фолклорног ансамбла, да учи да пева етно песме и да је члан Дечје позоришне групе на нивоу Општине. Знама да воли да глуми... али, сад одједном и поезија....

Тако је почело. Завршило се збирком песама која је пред вама под називом „Осмех у опанку“. Песме су разврстане у три лирска опуса: „Осмех у опанку“, „Млаво, тихо теци“ и „Мисли моје“.

У првом циклусу су песме везане за свирку, песму и игру. То је оно што сам већ рекла. Александрина љубав према народној игри, песми (фолклору) и народној ношњи:

*Овако се у Србији игра, пева,
у народој ношњи снева,
шарен јелек и лаки опанци,
то су наши, од старине знаци.*

Други циклус песама је нешто сложенији. Она слободно и поносно, пева о свом завичају, родном селу, реци Млави крај које расте. Воли село, воли реку Млаву, али често у неким стиховима изражава неповерење према вољеној реци, јер сећа се мајске поплаве 2014. године. Разумела је ћуд Млаве. Лепа је, бистра, питома, али уме и да подивља, поплави села, угрози људске животе. У песмама овог циклуса, уочава се њена љубав према Србији. За њу је Србија мајка, и плодна њива, и најлепши цвет, и песма народна.

Мисли Александре Обрадовић већ почињу да се расплињавају у трећем циклусу. Чини ми се да је мало журила, јер хтела је у даху све да нам исприча, и то стихом римованим. Верујем да је много труда уложила да сложи риме, а да ни сама тога није свесна.

Мотиви песама су разноврсни: љубав према породици, посебно према оцу: „Волим те миле очи, / без њих никада нећу моћи./ Некад у

њима туга рашири крила,/ забринем се и запитам,/ да ли сам ја крива?“ жеђ, годишња доба, цвеће, итд.

Приметно је да су све песме римоване, шта за њен узраст није нимало лако. Има доста стилских фиугра: епитета, компарација, метафора. Она их очигледно још није свесна, али кроз своје стихове показала је да воли поређења и да лепим речима „украшава“ обична догађања.

Сада је Александра у шестом разреду. Надам се да ће њеном одрастању, животном и духовном сазревању, доста допринети ова књига и да ће наставити поетски да изражава своја осећања. На првом месту је њено образовање и школа, али јако би ме обрадовала новим песмама и новом књигом.

Зорка Стојановић

ОСМЕХ У ОПАНКУ

Лепотан у опанку

Лепотане са Балкана,
ти си сунце мог уранка,
песма душом испевана
струном сукна и опанка.

Лепотане у опанку,
ко ти лепо рухо кроји?
Чуваћу ти стопу сваку,
песма нек' те моја поји.

Лепотане у опанку,
са сељачким рухом својим,
љубићу те на уранку
душом својом, док постојим.

Народна игра

На ливади коло игра
сви се врте као чигра,
песма лети у планине,
а срца су препуна милине.

Поскакују ноге лаке,
препознају игре сваке,
девојке око младића круже,
уплетене косе са пупољком руже.

Овако се у Србији игра, пева,
у народој ношњи снева,
шарен јелек и лаки опанци,
то су наши, од старине знаци.

Игре из Србије

Шарено се коло вије,
погледом га око пије,
стара песма одјекује,
то је игра из Србије.

„Играле се делије“,
онда следи „Чачак“,
„Дуње ранке“ и „Ужичко“
пробудише и маслачак.

Док играмо, бол нестаје.
срећа цвета на образу,
нек’ музика не престаје
ми пратимо српску стазу.

Шарено јелече

Плишано јелече
бака је чувала,
да би се са мном
сада поносила.

Перлице мале
вешто ушивене,
и цветови плави,
велики и мали.

Јелече шарено,
лепо ми пристаје,
а и све је лепо,
кад се срцем даје.

Осмех у опанку

Нисам знала
да опанак може
да се смеши,
радује и воли,
заплаче и теши.

Плакао ја усамљен,
у кутији старој,
насмеши се лукаво,
кад га поклонише
девојчици плавој.

Лепа девојчица,
носи га поносно,
а опанак стари
смеши се радосно.

МЛАВО, ТИХО ТЕЦИ...

Вечна љубав

Село моје, успомено вечна,
мог живота, сјајна звездо срећна,
да сам још љубави имала,
радо бих ти све од срца дала.

Сваки сан ми прелети у јаву,
када сањам мајку – милу реку Млаву,
као вила, сва у плавом сјају,
опчињена, дивим се бескрају.

Ако икад из села, ја одем далеко,
сузним оком рећи ћу му нежно:
„Село моје остани весело,
Млаво, драга, чувај моје село!“

Моје село

Где су сунца најтоплији зраци,
куће мале, река и сокаци,
испод неба – све дугине боје,
ту крај Млаве, лепо село моје.

Нема лепших брда и ливада,
дражег сунца, а ни хлада,
ни топлијих кућа и сокака,
него овде, где нас роди мајка.

У мом срцу спава село мало,
које ми је радост даривало,
зато желим да га с Млавом плавом,
данас китим песмама и славом.

Волим

Волим моје родно село,
покрај Млаве, јато кућа бело.

Волим брда, винограде,
трешње слатке
и воћњаке младе;
цветни багрем
кад мирисе шири,
и све људе
што раде на њиви.

Мост на Млави

Гледам стари мост на Млави,
у даљини небо се плави.
Некад спајао обале далеке,
данас сведок туге велике.
На мосту игра се дете
и склизну у воду хладну,
уз неми врисак...
Прими га река дубока,
млади се живот угаси,
без трага и сведока
прогуташе га таласи.
Однесе га Млава далеко,
мутном га водом љуљала,
никог не беше у близини,
а мајка је плакала, плакала....
Бес реке сатре му живота срећу,
на небу црне птице,
црним облацима прелећу.
И сва се туга у мајчин јаук слила,
а Млава тиха,
као да никад љута није била.
Нико не заборави, живот млади,

ни стари мост на Млави.
Јауци и крици на обали још се чују,
„Не понављајте грешке“ – поручују.

Зоро моја плава

Блиста роса на ливади,
пева славуј на врби крај Млаве,
с друге стране пуне рода шљиве,
тече река и напаја њиве.

Поздрављам те моја зоро плава
зраком сунца док те обасјава;
и месеца молим, што у мраку блиста
свима нама душа да је чиста.

Срећу желим свим људима,
Воћарима, ратарима.....
Живи били, у срећи пливали,
једно другом љубав даривали.
Да све расте и све цвета,
да се радује цела планета.

Млава

Млава краси село испод брега,
и надгледа бистрим, плавим оком,
па се нежно привија уз њега
да га грли коритом и током.

Село крај ње поносно се дичи,
још по некад зајеца трагично,
због несреће, коју река лично,
све обоји у нешто мистично.

Намргођен бесом талас плави
ток промени; лик наруши Млави.
Мост однесе, обале растави,
вода плави, чак и људе дави.

Па се памти све жалосно, тужно,
кад бес реке, болом ум расточи,
кад се живот изгуби недужно,
узалуд је, да Млаву кривимо.

Србијо песмо...

Добро вече Србијо, слободна,
њиво плодна и песмо народна,
Земљо славних извора и вода,
бистрих река и храброг народа.

Добро вече Србијо, државо,
на Балкану и буно и славо.
Мајко, људи паметних и славних,
свих хероја, царевина давних.

Добор вече Србијо, весела,
сликом лепих градова и села,
башто мудрих учитеља, ђака,
нежних мајки и ведрих сељака.

Добро вече Србијо једина,
са народом што још душу има,
који целом свету срећу жели,
и кад моли и кад се весели.

Србија

Од Тимока па до Дрине
најлепша је земља плодна,
Србија је њено име
хеј Србијо, земљо родна.

Ти си цветни врт Балкана
дах и мирис целог света
твоја љубав Богом дата
извире из сваког цвета.

Земљо мудрих добрих људи,
топле душе, душе ведрога чела,
твоје бујне нежне груди
као бисер красе села.

МИСЛИ МОЈЕ.....

Успаванка

Спавај, спавај,
злато моје,
нека ти је миран сан,
склопи лепе очи своје
док не сване нови дан.

Спавај, спавај,
душо моја,
слатке снове снивај ти,
крај тебе је мајка твоја,
и над тобом увек бди.

Спавај, спавај,
чедо мило,
да ти санак снагу да,
мамино је топло крило,
чувар твога слатког сна.

Спавај, спавај,
моје срце,
надо моја, рају мој,
зоро моја, Сунце моје,
сањај први корак свој.

Спавај, спавај, мило чедо,
сад' у топлом крилу мом'
насмеши се, запевај ми,
испуни ми гласом дом.....

Где си

Не знам где си сада,
са мном ниси више,
срце ти се нада,
пева и уздише.

Често мучим себе,
у прошлост одлетим,
помислим на тебе
и свега се сетим.

Не разумем тада
шта ме више боли,
то што тебе нема
ил' срце што воли.

Ведро песма лети
ко' животни вал,
кад' се срце тебе сети
свака звезда губи сјај.

Прва љубав

Прве се љубави свако сећа
због ње се сваки тренутак памти,
о њој се радо снови
и срце ватром пламти.

О њој се с радошћу прича,
а такне те само,
ко' лептир по носу,
волим, баш волим,
што ме затекла неспремну,
сањиву и босу.

И незвана сама дође,
плаву главу узнемири,
онда брзо некуд пође,
док из ока суза вири.....

Звезда падалица

Кажем нећу,
онда хоћу,
све одлуке
мењам ноћу,
када звезда падалица
падне ми на лице,
и полетим високо
попут птице.

Вања

Другарица моја Вања
предивно је биће,
дивне снове сања,
и о њима ми шапуће.

Многа је добра, воли боје дуге,
очи су јој пуне радости,
али, је срце њено понекад,
препуно туге.

Њени су родитељи прави хероји,
велики борци, тако мој тата каже,
и то је истина, верујте ми,
мој тата никада не лаже.

Као и Вања, сањам и ја,
у сновима жеље су нам велике,
да међу свом децом љубав влада,
и не буде никакве разлике.

Прва љубав

Када ти се прва љубав јави
и џумбус прави настане у глави,
заборавиш зашто служи глава,
триста на сат срце откуцава.

Прва је љубав срећа,
једина што постоји,
које се свако радо сећа,
док пролеће дане броји.

Кад прва љубав оде,
душа још дуго боли,
што нема више кога,
да целим срцем воли.

Мисли моје

Шта би живот, без младости сјајне,
младост, без љубави бајне;
Шта би љубав, да јој сласти није,
меда, што се са усана пије?

Шта би славуј, да му није горе,
Сунце, без бисера зоре,
шта би река, без брзих таласа,
куд'бих сама без твог топлог гласа?

Шта би цветак, да му пчеле није,
да му мирис са латице пије?

Нема среће без твог загрљаја,
слатки снови у твојим очима ничу,
осећај да те неко воли,
лагано завршава ову причу.

Трешња

Поред куће цвета трешња
и мирисе своје шири,
ускоро ће и плодови,
док лагано ветар пири.

Румене и слатке,
жуте и црвене,
само зреле нас веселе.

Гране су високе,
далеко од наших руку,
снађемо се некако,
нико не зна за ту муку.

Пуне руке и џепови,
нова нада поново се рађа,
кад сам трешњу убереш,
двоструко је слађа.

Очи

Волим те миле очи
без њих никад нећу моћи.
Некад у њима туга рашири крила,
забринем се и запитам,
да ли сам ја крива?

Тужну када ме погледа
настаје лепа беседа:
„Волим те кћери мила,
ти никада ниси крива.“

У очима мојим
облак се сакрио,
када сам тебе загрлио,
сунчев зрак га заклонио.

Зима

Изненада завеја пут,
и све постаде бело
свака стаза, свака ливада,
цело моје село.

Зима, бела и хладна,
донела је ветар и снег,
сметови велики,
покрили пут и брег.

Санке лете по снегу,
ледене грудве високо лете,
од хладноће образи црвени,
али зимске игре, воли свако дете.

Пролеће

Збогом зимо,
срећан пут !
Ево стиже пролеће,
цвета нарцис жут.

Стидљиво је сунце
али нас оснажи,
сјајем својим
наша чула дражи.

По ливади трчимо,
весели и чили,
као да се с тобом
нисмо ни дружили.

Љубичице плаве,
подигле су главе,
и чекају срећне
ласте да се јаве.

Јесен

Волим јесен.
Лишће жути и опада,
све зелено савлада.

Чини ми се све је златно,
све је пресликано на платно,
слика је заиста дивна,
али, лето више волим,
сунцу не могу да одолим.

Лето

Нестрпљиво лето чекам,
да испричам жеље своје,
у глави ми наслагане
све могуће топле боје.

Мирис реке да осетим,
и топлину врелог песка,
брат и сестра да ми дођу,
и кренемо испочетка.

Нове игре, нови снови,
ал' се деси чудно нешто,
ужелех се школе драге,
и то скривам врло вешто.

Ђурђевак

Мирису ђурђевка
не могу да одолим,
зато пролеће
највише волим.

Сунце волим
и пролећну кишу,
дугине боје
кад се на небу споје.

Волим пролеће
у цвату све је,
и љубав цвета,
душу нам греје.

Увек близу
(Деда Бати)

Пролазе године,
три су у низу
да ли си још ту
негде крај мене
близу.

Смењују се
годишња доба,
и свако би
нешто ново да проба.

Погледај ме
из цветног раја
са небескога свода,
седим на нашем
старом месту
препуна туге и бола.

Првак

У углу седи дечак,
тихо уздише и плаче,
сутра у школу креће
сви ће га звати
„ђаче прваче“.

Кад би бар могао
у осми разред одмах,
целу азбуку добро зна,
„осмак“ се лепше изговра.
Како нико не схвата,
да за осмака има дара?

Брат и сестра
(Ани и Младену)

Срећна сам.
јер имам брата,
поносна и радосна
као сестра свака.

Сестра мила,
лепа као вила,
има диван глас,
и радо ми пева,
зато душа моја
о њој стално снева.

Нећу да одрастем
(Драгом тати)

Нећу да одрастем,
да би крај тате увек била,
желим да будем,
његова добра вила.

Увек се смеје
вешто тугу крије,
љубав према мени
снагу му даје,
његов се поглед
увек око мене вије.

Нећу да одрастем,
хоћу увек да спавам
на његовом рамену,
да изгорим у његовом загрљају.

Брат
(Младену)

Сву љубав света
брату сам дала,
његов глас кад чујем,
сан постане јава.

Кад' ми помилује руку,
заборавим сваку муку,
осећам се ко'птица у лету,
брат мој, најлепши на свету.

Признајем, волим и играчке
које ми купује,
али најлепше је
кад ми пољубац дарује.

Бисер суза
(Сестри Ани)

Дрхтим од среће,
кад чујем глас драги,
далеко сам али видим,
њен топао осмех благи.

Замишљам њену лепу косу,
и несташене, лепе очи,
када на њу мислим
лепше су ми ноћи.

У сновима мојим,
лик је она главни,
принцеза из бајке,
која чуда ствара,
сваку моју сузу
у бисер претвара.

Бакино крило

Волим је,
рекла сам јој хиљаду пута,
мислим да ми не верује
јер јој поглед често лута.

Наљути ме често,
критикује, прича...
свеједно, волим је,
и кад сваку моју грешку
много увелича.

Бакино је крило,
најтоплије место,
да мисли преобројим,
и то чиним често.

Сан

Понекад сањам
да имам крила,
да летим високо
и да сам вила.

Чаробни штапић
у руци држим,
и све што ми се не допада,
за трен спржим.

Оно што је мени драго,
у љубав претворим
јер то је највеће благо.

Књига

Књига, велика
брига није,
из ње се учи,
знање се пије.

Понекад јесте
мало више тешка,
ал' кад је прочиташ,
лице ти се смешка.

Зато, кажем свима,
знање ће порасти,
као море кад је плима,
ако књигу волите,
читате и чувате.

Срећа

Срећа је кад те неко воли,
кад поглед од тебе
не може да одвоји,
када ти пева,
каже да ли лепа,
када те нежно држи за руку,
и напише тајну поруку.

Школа

Није тако страшно у школи,
ту се учи, игра и воли.

Другарство се ствара,
негује и цвета,
од наше радости,
одјекује цела планета.

Свађамо се и миримо,
плачемо и волимо,
шапућемо тајне,
велике и мале,
које ли су лепше очи,
црне или плаве.

Дан

Јутро је,
свиће нови дан,
и све ме нешто
сећа на сан.

У сну је све лепо,
у сну је све мило,
као да ме златно сунце
ставило под своје крило.

КАД ДУША ЗАТРЕПЕРИ

Плододарна стишка равница, неисцрпна ризница писане речи, изнедрила је још једну младу поетесу.

У плаветнилу стишког небеског свода, заискрила је још једна звездица, да стихотвори и светли својим стиховима, и напаја се на бистрооком стишком изворишту племенитости и љубави.

У свиловезу свитања, у тиховању предвечерја, на наковању ноћи, стихотвори, даривајући нас лепотом и умећем свога поетског пера.

Ово је Александрин књижевни првенац. Лепршав, као пролећни поветарац, надахнут жељама и идејама које навиру из душе, умилан и нежан као прве симпатије, прве љубави.

Александра, зналачки и врло вешто, користи игру речи у стварању стиха. Душа јој трепери лепотом, коју само девојчице њеног узраста имају. Пажљиво послушкује звуке и гласове природе, жуборење тајновите реке Млаве, и њених зеленокосих вирова. На цветооком ћилиму расцветалих ливада сањари на месе-

чини. Са младим месецом плови по бескрају,
буди се уз цвркут славуја.

Александра врло сликовито описује годишња доба. Јер свако има посебне неодрљиве чари и тајновитост у својим недрима.

Пролеће кад све буја, бокори и ластари, кад се рађају нове љубави, са весницима пролећа и првим ластама.

*Љубичице плаве, подигле су главе,
и чекају срећне ласте да се јаве.*

Кад лето раскопча златасту кошуљу са сунцем у наручју и намигне деци сви похитају на реку Млаву, а она бистра, ко око девојачко, мами их својим мирисом и шапатам таласа. Најмаштовитија и најлепша сликарка Јесен, одене природу у ново рухо, доносе сочне плодове, и децу у школу звоном позове. А зима, као Снежна краљица, са санкама и пахуљицама завеје село и брег, првим снегом.

Александра тако ниже стихове у најшареније ћердане. Њене песме у прави драгуљи и мелем за душу.

Прва љубав, која се памти, која увек измамаи осмех, уздах и понеку сузу. Због неких

очију се тугује, због неких радује и лудује. Под јастуком несанице уздише и тајне крије. Али ту је другарица Вања, са којом дели и лепе и тужне тренутке. Снове недосањане, жеље притајне, и најтајније тајне.

Александра неизмерно воли свој завичај, који је за њу најлепши. Расцветале ливаде, уснула поља, заоране бразде што миришу на Стиг и младост. Незаборавну реку Млаву, коју ће увек носити у срцу ма где била и изнад свега своју породицу, која јој пружа толико љубави и даје снагу за ново сутра. Сестру и брата просто обожава, и поноси се њима. И неизоставни тата, који је увек у праву.

Понекад душа затрепери јаче, понекад душа зна и да заболи, кад онај кога срце искрено воли није поред њега. Али ту је песма која лечи и зацељује ране љубавне, која попут крилатице окрилати и озари лице. Пева Александра о својој вољеној земљи Србији, родној, цветној, о најлепшој краљици Балкана. Земљи мудрих, добрих људи, правдољубивих, који су спремни да опросте, али не и да забораве.

*Добро вече Србијо једина,
са народом што још душу има.*

*Који целом свету срећу жели,
и која моли, и кад се весели.*

Посебно место у овој књизи има песма „Лепотане у опанку“. Сам наслов казује све. Лепши од свих уранака, и песама, од сунчаног заласка и плаветнила пролећне зоре, Лепотан у опанку и сукненом оделу, одолева времену и невремену, муњама и олујама, и пркосно траје, траје. Јер има душу, чисту и бескрајну.

*Лепотане у опанку,
ко ти лепо рухо скроји?
Чуваћу ти стопу сваку,
Певаћу ти док постојим.*

Александра са пуно љубави и нежности пише о Стигу, његовим лепотама у рана свитања, песмама и звуцима фруле чаробнице. О Млави, која зна и да плави, и носи све пред собом. О мосту који спаја две обале, и за трен нестане у набујалој Млави. Под завичајним небом Александра проналази и црпи инспирацију за нова песничка стварања. Ту је и трешња, која цвета поред њене куће, са сочним, руменим плодовима и сналажљивим

сладокусцима који је беру са највише гране.

Кад душа затрепери јаче, изнедри песму. А песме саткане од нераскидивих нити чине ову књигу, коју је топло препоручујем и надам се да ће врло брзо пронаћи пут до својих читалаца. Александри желим још пуно лепих књига, да напише и подари их љубитељима писане речи.

Живојка Милић

САДРЖАЈ

РЕЧ УРЕДНИКА.....	5
-------------------	---

ОСМЕХ У ОПАНКУ

Лепотан у опанку.....	11
Народна игра.....	12
Игре из Србије.....	13
Шарено јелече.....	14
Осмех у опанку.....	15

МЛАВО, ТИХО ТЕЦИ...

Вечна љубав.....	19
Моје село.....	20
Волим.....	21
Мост на Млави.....	22
Зоро моја плава.....	24
Млава.....	25
Србијо песмо.....	26
Србија.....	27

МИСЛИ МОЈЕ.....

Успаванка.....	31
Где си.....	33
Прва љубав.....	34
Звезда падалица.....	35
Вања.....	36
Прва љубав.....	37

Мисли моје.....	38
Трешња.....	39
Очи.....	40
Зима.....	41
Пролеће.....	42
Јесен.....	43
Лето.....	44
Ђурђевак.....	45
Увек близу.....	46
Првак.....	47
Брат и сестра.....	48
Нећу да одрастем.....	49
Брат.....	50
Бисер суза.....	51
Бакино крило.....	52
Сан.....	53
Књига.....	54
Срећа.....	55
Школа.....	56
Дан.....	57
Живојка Милић: КАД ДУША ЗАТРЕПЕРИ.....	61

Александра Обрадовић
ОСМЕХ У ОПАНКУ

Издавач:
Библиотека „Србољуб Митић“
Мало Црниће

За издавача:
Зорка Стојановић

Уредник:
Зорка Стојановић

Рецензент:
Живојка Милић

Припрема за штампу:
Жељко Деветак

Штампа:
Стојадиновић
Петровац на Млави

Тираж: 300 примерака

ИСБН: 978-86-87003-44-6

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1-053.2

ОБРАДОВИЋ, Александра, 2003-

Осмех у опанку / Александра Обрадовић. -
Мало Црниће : Библиотека "Србољуб Митић",
2015 (Петровац на Млави : Стојадиновић). - 70
стр. : ауторкина слика ; 21 см. - (Библиотека
Дечји књижевни кутак ; књ. 2)

Тираж 300. - Стр. 5-8: Реч уредника / Зорка
Стојановић. - Стр. 61-65: Кад душа затрепери /
Живојка Милић.

ISBN 978-86-87003-44-6

COBISS.SR-ID 217851148

